

Om die offerstelsel te verstaan

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Jesaja 1:2–15, Hebreërs 10:3–10, Exodus 12:1–11, I Korinthiërs 5:7, Haggai 2:7–9, Jesaja 6:1–5, Openbaring 4:7–11.

Geheueteks: “Toe sing hulle ’n nuwe lied en sê: U is waardig om die boek te neem en sy seëls oop te maak, want U is geslag en het ons vir God met u bloed gekoop uit elke stam en taal en volk en nasie,” (*Openbaring 5:9*).

Toe Jesus aangestap kom, het Johannes die Doper verklaar: “ ‘Dáár is die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem!’ ” (*Johannes 1:29*) Hierdie was ’n onmiskenbare verwysing na die diere-offerstelsel wat op Christus se plaasvervangende dood namens die hele mensdom gedui het.

Ons kan nie die offerstelseltema in die Bybel ontken nie; dit loop soos ’n skarlakenrooidraad deur die Bybel se bladsye en speel ’n sentrale rol in die grootse toneel in Openbaring waar Johannes in God se troonkamer ingelei word (*Openbaring 4 en 5*). Die feit dat Jesus in hierdie vername toneel verskyn waar Hy soos ’n geslagde lam lyk (*Openbaring 5:6*), vorm ’n belangrike skakel in die profetiese toneel in sy geheel, om dit beter te kan verstaan.

Hierdie week gaan ons na sommige van die offertemas kyk wat ons begrip oor Jesus, die geslagte lam en die hoofspeler in die troonkamertoneel, sal verbreed. Hy, en niemand anders nie, word as die waardige een aanvaar, en sy unieke waardigheid spreek volumes oor wat die HERE deur die offerstelsel gedoen het. Dit openbaar Hom as ’n God met oneindige liefde wat die uiterste offer geoffer het, ’n handeling wat ons en die ander wesens in die heelal, vir ewig sal bewonder.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 10 Mei.*

Vergeefse offerandes?

Soms kan twee teenstrydige idees baie leersaam wees. Baie kan oor die tipe offer soos wat die bybel dit vereis, geleer word, veral toe God die offers van sy volk verwerp het.

Vergelyk Jesaja 1:2–15 met Jesaja 56:6, 7 en Psalm 51:17. Watter belangrike lesse oor offers word hier bekendgemaak?

Hierdie tragiese episode in Israel se geskiedenis was nie die eerste keer toe God 'n offer verwerp het nie; iets soortgelyk het aan die begin van die verlossingsgeskiedenis gebeur toe Abel se offerande aanvaar was en deur God erken was, en Kain s'n nie. Daardie vroeë episode gee aan ons nog 'n geleentheid om aanvaarbare en onaanvaarbare offerandes te kontrasteer. (*Lees Génesis 4:3–7 en Hebreërs 11:4.*)

In Jesaja se tyd het Israel die roetine van godsdienstige vereistes nagekom om God tevrede te stel, maar deur so min as moontlik te doen, deurdat hulle net geleef het om hulself tevrede stel. Hulle offerandes was, net soos Kain s'n, selfsugtig, en was nie met 'n gesindheid van totale oorgawe en gehoorsaamheid aan God gebring nie.

Dit is dieselfde gesindheid wat die koninkryke van hierdie wêreld besiel: die gees van selfbehepthed. Kain wou homself tevrede gestel het, en het volgens sy eie voorwaardes en rituele God aanbid. Dit lei tot die gevolgtrekking dat hy God as 'n oorlas gesien het soos 'n padblokkade op sy eie roete, en net genoeg gedoen het om God te eer deur sy eie aanbiddingstelsel te volg.

Abel het egter die offer wat deur God vereis was, gebring, die offer wat die belofte van 'n komende Messias weerspieël het soos God dit belowe het (*Génesis 3:15*): 'n lam wat vooruitgewys het na die verlossingsdaad deur Christus op Gólgota.

“Abel het die groot beginsels van verlossing begryp. Hy het geweet hy is 'n sondaar, en hy het ingesien dat die dood die loon van die sonde is wat tussen sy siel en gemeenskap met God staan. Hy het die slagoffer wat sy lewe moes gee, gebring, en daardeur het hy die eise van die oortrede wet erken. Deur die bloed wat vergiet was, het hy na die toekomstige offer vooruitgekyk, Christus wat aan die kruis van Gólgota sou sterf; en omdat hy op die versoening vertrou het wat daar gedoen sou word, het hy die getuienis ontvang dat hy regverdig was en dat sy offer aangeneem was.” — Ellen G. White, *Patriarge en Profete*, bl. 72.

Hoe uiters belangrik is dit nie dat ons onself daarteen moet beskerm om “uit gewoonte” iets te doen nie”! Hoe kan elkeen van ons ondervind wat dit beteken om geheel en al van Jesus en sy dood afhanklik te wees as ons enigste hoop op verlossing?

Die bloed van bulle en bokke

Sommige mense het al die hele konsep van offerandes gekritiseer deur te sê dat dit wreed, grof, en in 'n sekere sin, onregverdig is. Tog is dit presies wat dit is. Christus se dood was wreed, grof en onregverdig — die onskuldige wat namens die skuldige gesterf het. Dit is wat dit gekos het om die sondeprobleem op te los. En daardie dood, Christus se dood, was waarna al hierdie growwe, wrede en onregverdige offerandes vooruitgewys het.

Lees Hebreërs 10:3–10. Wat leer hierdie skrifgedeelte ons oor die offerandes wat God se volk in die Ou Testament geoffer het? Indien sondaars nie eintlik daardeur gered kon word nie, waarom was daar dan geoffer?

Die lammetjies en ander diere-offers was maar net simbole wat vooruitgewys het na die versoeningsoffer van die Lam van God. Dit was geloofshandeling wat aan sondaars 'n tasbare manier gegee het om hulle geloof in die werk van die toekomstige Messias te toon. Ons verwys dikwels na hierdie simbole as *tipes*, wat dan later deur *antitipes* vervul word, of die verskyning van die persoon of gebeurtenis wat dit voorafskadu. Sommige het die offerandes selfs as “mini-profesieë” beskryf wat die dood van Jesus op die kruis aangekondig het.

Die rituele wat met offerandes geassosieer word, was iets soos om vir 'n reis te betaal. Wanneer jy 'n treinkaartjie of 'n buskaartjie of 'n vliegkaartjie koop, ondervind jy nie die reis waarvoor jy betaal het onmiddellik nie. Jy ontvang eers 'n kaartjie of 'n instapkaart: 'n simbool of belofte van die toekomstige reis. Jy kan op daardie stuk papier so lank as wat jy wil, sit, maar dit sal jou nie na jou bestemming neem nie. Eers wanneer jy aanboord gaan en die reis begin, het jy ontvang waarvoor jy betaal het: die papierkaartjie is dan onnodig.

So was dit met die offerdiere. Hulle het 'n belangrike rol gespeel, maar toe die ware offer gebring was, het hulle betekenisloos geword — 'n werklikheid wat uitgebeeld was toe die gordyn tussen die Heiligdom en die Allerheiligste in die aardse Heiligdom geskeur het toe Jesus gesterf het. “En die voorhangsel van die tempel het in twee geskeur van bo tot onder” (*Markus 15:38*). Die hele offerstelsel wat die tempel insluit, het vooruitgewys na die dood van Jesus op die kruis. Toe Jesus die belofte vervul het op die kruis en oorwinnend oor die dood opgestaan het, het die tipes onnodig geword.

Dink na oor hoe erg sonde moet wees sodat net die dood van Jesus, die vleesgeworde Woord (lees *Johannes 1:1–3, 14*), daarvoor kon boete doen. Wat behoort dit aan ons te sê oor wat ons gesindheid teenoor sonde moet wees?

Die Paaslam

Die boek Openbaring verwys amper dertig keer na Jesus as “die Lam”. Vanaf die vroegste tye van die plan van verlossing het God se volk lammetjies as ’n simbool vir die Messias gebruik. Abel het van “die eersgeborenes van sy kleinvee” gebring (*Genesis 4:4*), en voordat Israel uit Egipte na die beloofde land vertrek het, was hulle beveel om elke eersgebore persoon of dier met ’n eenjaaroud lammetjie los te koop (*Exodus 12:5*).

Lees Exodus 12:1–11; Jesaja 53:7, 8; I Korinthiërs 5:7 en Openbaring 5:6. Wat leer hierdie verse ons oor Jesus as die Paaslam-offerande? Wat beteken dit vir ons vandag?

Jare na die dood, opstanding en hemelvaart van Christus het Petrus dit wat gebeur het, gereflekteer toe hy geskryf het, “omdat julle weet dat julle nie deur verganklike dinge, silwer of goud, losgekoop is uit julle ydele lewenswandel wat deur die vaders oorgelewer is nie, maar deur die kosbare bloed van Christus, soos van ’n lam sonder gebrek en vlekkeloos.” (*I Petrus 1:18, 19*)

Jesus was die enigste mens wat aan God se heiligheid voldoen het; die res van ons het gesondig, en hoe ons ons sondige lewens lewe, vertel letterlik leuens oor die natuur van ons Skepper.

Jesus het egter die “laaste Adam” geword (*I Korinthiërs 15:45*). Waar ons gefaal het, het Hy volmaak gelewe. As mens was Hy alles wat die mens veronderstel was om te wees. Hy het God se heerlikheid volmaak weerspieël. “Hy wat My gesien het,” het hy vir Filippus gesê, “het die Vader gesien” (*Johannes 14:9*).

Intussen was Jesus tydens die Paasfees gekruisig, en het Hy daardeur gedemonstreer dat Hy die antipe van die Paaslam was. In Johannes 18:19, 20 het Jesus gesê dat Hy “ronduit” oor hierdie leerstelling gespreek het. Op ’n soortgelyke manier volgens Exodus 12:5, 6 betreffende die Paaslam, was die kinders van Israel aangesê om ’n lam vir die Paasfees te kies en dit “in bewaring” te hou tot die veertiende dag van die maand. Toe die hoëpriester Jesus ondervra het oor sy leringe, het Hy na die feit verwys dat Hyself openlik vir almal in die tempel sigbaar was. Sy lewe, sy werke, dit wat Hy sy volgelinge geleer het — dit het openbaar wie Hy werklik was. Hy is die vlekkelose Lam, die mees kragtige uitdrukking van God se regverdigheid en heerlikheid.

Op watter maniere kan ons in ons lewens die volmaakte karakter van Jesus beter weerspieël?

Jesus in die tempel

Daar is spanning dwarsdeur die hele verlossingsverhaal. God verlang daarna om die gemeenskap wat ons eens met Hom geniet het, te herstel, en verlang daarna om nader aan ons te kom. Maar om sondaars in sy teenwoordigheid toe te laat, sal tot hulle vernietiging lei. “Want U is nie ’n God wat behae het in goddeloosheid nie;” skryf Dawid, “die kwaaddoener sal by U nie vertoef nie.” (*Psalms 5:5*) Terselfdertyd skryf Dawid ook, “Maar ek, deur die grootheid van u goedertierenheid mag ek in u huis ingaan, my buig na u heilige tempel, in u vrees.” (*Psalms 5:8*)

Lees Haggai 2:7–9. Toe die tweede tempel in aanbou was, het die profeet Haggai ’n verbasende belofte gemaak: die nuwe tempel sou meer glorieryk as die vorige een wees. Wat het hierdie profesie beteken?

Toe die eerste tempel deur Salomo toegewy was, het die “shekínah” - ’n Hebreeuse woord wat die nabyheid en heerlikheid van God aandui, en wat na die teenwoordigheid van God verwys terwyl die kinders van Israel na Kanaän op pad was - die tempel gevul, en as gevolg daarvan kon die priesters nie hulle bediening in die tempel voltooi het nie (*I Konings 8:10, 11*). Toe die tweede tempel toegewy was, was die verbondsark nie te sien nie, want Jeremia het dit weggesteek. En die letterlike teenwoordigheid van God het toe nie die tempel gevul nie. Dit was hartverskeurend! Hoe sou Haggai se belofte dan kon waar word?

Dit was in hierdie tweede tempel wat Jesus, ons vleesgeworde God, self in vlees en bloed verskyn het. God self het van agter die gordyn verskyn om met ons in hierdie gebroke wêreld te wees. Omdat die Seun van God nou die Seun van die mens was, kon ons sy gesig aanskou, sy stem hoor, en sy getuienis sien toe hy byvoorbeeld die onrein melaatse man aangeraak en hom heeltemal gesond gemaak het (*Matthéüs 8:3*). In plaas daarvan om ons nader na *Hom* te trek, het God ons nader na Hom gebring deur nader na ons te beweeg. Hy het persoonlik neergedaal na ons toe. Geen wonder dat die Bybel oor Jesus sê: “ ‘Kyk, die maagd sal swanger word en ’n seun baar, en hulle sal Hom Emmánuel noem, dit is, as dit vertaal word: God met ons.’ ” (*Matthéüs 1:23*) Dink na oor wat dit beteken: die Skepper van die kosmos daal neer, nie net om tussen ons te lewe nie, maar om ook vir ons te sterf.

Die kruis is by verre die grootste manifestasie van God se liefde. Op watter ander maniere kan ons die werklikheid van God se liefde sien en beleef?

Want U het alle dinge geskape!

Tydens 'n paar geleenthede het profete die voorreg gehad om so naby aan God d.m.v. 'n visioen gebring te word dat hulle toegelaat was om God se troon te sien. Eségiël het dit bokant die uitspanse gesien (*Eségiël 1:26*); Jesaja het die tempel in die hemel besoek en die troon gesien (*Jesaja 6:1*), en in een van die mees duidelike beskrywings wat ons gegee was, was Johannes in 'n visioen, volgens Openbaring 4 en 5, na die troon begelei. Die Ou Testamentiese tipes in die heiligdomdiens het aangedui dat daar net een pad vir die mensdom was om in God se teenwoordigheid te kon kom: deur die bloed van Christus. (*Lees byvoorbeeld Levitikus 16:2,14.*)

Lees Jesaja 6:1–5 en Openbaring 4:7–11. Watter elemente van hierdie twee visioene stem ooreen? Gee aandag aan die volgorde van die gebeurtenisse: Watter gesig word eerste aangebied? Wat volg daarop? Watter waarheid oor God word in hierdie visioene beklemtoon?

In elkeen van hierdie troonkamer-visioene, word God se heiligheid heel eerste beklemtoon. In Jesaja se visioen is die toneel eerbiedwekkend: die tempel is met rook gevul en die “drumpelposte” het gebewe terwyl die serafs die heiligheid van God uitgeroep het. In Johannes se visioen het die vier lewende wesens dieselfde aankondiging uitgeroep, “Heilig, heilig, heilig.” (*Lees Eségiël 10:14, 15 om uit te vind dat die lewende wesens as *gérubs* beskryf word.*) Aan elkeen van hierdie profete was 'n verblindende toneel van God se heerlikheid getoon.

Daarna word daar aan ons die profeet se reaksie op hierdie toneel beskryf. Jesaja roep uit dat hy 'n man van onrein lippe is (*Jesaja 6:5*), en Johannes ween omdat hy te staan gekom het voor die tragiese waarheid dat niemand waardig bevind kan word nie (*Openbaring 5:4*). Wanneer God se waardigheid aan ons getoon word, begin ons uiteindelik die mens se toestand beseef: ons is totaal onwaardig, en ons het Christus as ons Verlosser nodig.

Satan het baie beskuldigings teen God geslinger deur te redeneer dat Hy arbitrêr, selfsugtig en kwaai is, maar selfs net 'n kort oomblik in God se troonkamer word Satan se leuens ontbloot. Dit is deur Christus te sien vir wie Hy waarlik is, “ ‘die Lam wat geslag is’ ” (*Openbaring 5:12*), wat ons in staat stel om die Vader te sien soos Hy waarlik is. Hoe vertroostend is dit nie om te weet dat wanneer ons Jesus sien, ons sien hoe die Vader is (*Johannes 14:9*). En die grootste openbaring om die Vader te sien vir wie Hy werklik is, is om Jesus namens ons op die kruis sterwend te sien.

Die kruis behoort aan ons twee dinge te toon: eerstens, hoe lief God ons het om Homself as 'n offer namens ons te laat offer het; tweedens, dit behoort aan ons te toon net hoe sondig en gevalle ons is dat ons net deur die kruis gered kon word.

Vir verdere studie: Die Skrif maak dit duidelik dat Christus die *enigste* Een is wat ons redding kan verseker. Sy lewe was die enigste sondelose menslike lewe, die enigste voorbeeld van 'n lewe wat die heerlikheid van die Vader volmaak voorgestel het. Hy is die *vlekkelose* Lam van God, en is nou aan die voorpunt van die menseras as ons ewige waarborg. Terselfdertyd het Hy ons skuld op Homself geneem, en so die oordeel wat God se reaksie op boosheid was en is, bevredig. Terwyl Johannes die ongelooflike toneel van hemelse wesens rondom God se troon waarneem, word daar aan hom gesê om op te hou ween, want “ ‘die Leeu wat uit die stam van Juda is . . . het oorwin.’ ” (*Openbaring 5:5*)

Dink ook daaraan hoe verskriklik sonde is, en net hoe ver die menslike ras geval het, dat net die dood van Jesus, eintlik God self, genoegsaam sou wees om die sonde-probleem op te los. Daar is geen twyfel nie, indien daar een of ander manier was hoe God ons kon red sonder om die beginsels van sy goddelike regering te oortree, Hy dit sekerlik sou gedoen het.

“Oortreding van God se wet het die lewe van die sondaar geëis. In die ganse heelal was daar net een wat ten behoeve van die mens aan sy eise kon voldoen. Omdat die wet van God net so heilig is as God self, kon net een wat aan God gelyk is vir die oortreding versoen. Niemand behalwe Christus kon die gevalle mensdom van die vloek van die wet verlos en hom weer tot eensgesindheid met die Hemel herstel nie. Christus sou die skuld en die skande van die sonde op Hom neem – sonde wat vir 'n heilige God so aanstootlik is dat dit die Vader en Sy Seun moet skei. Christus was gewillig om tot die diepte van ellende neer te daal om die verlore mensdom te red.” — Ellen G. White, *Patriarge en Profete*, bl. 63.

Vrae vir bespreking:

- ① Johannes sien die Lam in die troonkamer en Hy lyk asof Hy “geslag” is. Openbaring 13:8 sê aan ons dat Jesus “van die grondlegging van die wêreld af geslag” is. Wat kan ons oor God leer deur die feit dat die plan van verlossing reeds in plek was voordat ons dit nodig gehad het?
- ② Baie ateïste glo dat ons alleen is in 'n koue heelal wat nie vir ons omgee nie. In teenstelling hiermee praat die Bybel nie net oor God nie, maar dat Hy die wêreld so liefgehad het dat Hy na die aarde gekom het en selfs daarvoor gesterf het. Hoe moet ons siening van die wêreld verskil, en ons teenwoordigheid daarin, in teenstelling met hulle wat glad nie in God glo nie? Met ander woorde, hoe behoort die werklikheid van die Kruis in te werk op alles wat ons doen?
- ③ Waarom was die lewe, die dood en die opstanding van Christus die enigste manier waardeur die menslike ras gered kon word? Dink weer, wat sê so 'n koste aan ons oor hoe boos sonde werklik is?